

[Ritt Bjerregaard.]

i øvrigt også var inde på det her i sidste omgang.

Til hr. Poulsgaard blot en enkelt bemærkning, nemlig den, at fremskridtspartiet sammen med det øvrige folketing vedtog skolestyrelsesloven i sidste folketingssamling, og at hr. Poulsgaards parti derfor også har ansvar for denne lovgivning.

Til hr. Enggaard, som spurgte, om man skulle vente på tjenestemandssager, før man startede denne debat, vil jeg sige, at det skal man selvfølgelig ikke, men ministeren burde, som jeg understregede det i mit første indlæg, selvfølgelig selv have rejst debatten, ikke gennem en søndagsavis, men ved drøftelse f. eks. med uddannelsesudvalget, Danmarks Lærerforening og Skole og Samfund. Ministeren afviste med uhyre indignation hr. Lysholt Hansens indlæg. Det kunne let opfattes, som om energien stammede fra ministerens ulyst til at besvare de direkte stillede spørgsmål, og jeg skal derfor gentage dem. Det, hr. Lysholt Hansen efterlyste, var netop, hvorfor denne mærkelige procedure blev anvendt, hvis ministeren betragtede dette spørgsmål som meget alvorligt.

Det er i debatten fra flere sider blevet understreget, at man med sine påstande om en marxistisk indoktrinering ikke ønskede en heksejagt, og det blev også fremhævet af hr. Erhard Jakobsen. Jeg ville sådan set gerne tro, at det var oprigtigt ment, men grænsen mellem beskyldningen mod 10 pct. af Danmarks lærere og en heksejagt er hårfin, hvad en enkelt skolekommission klart har dokumenteret. Allerede det at kaste sig over marxister er en personliggørelse af nogle alvorlige problemer i skolen. Det er åbenbart „nogens“ skyld, vi har fået syndebukke. Vi er uhyre tæt ved at kræve konkrete ofre, og det vil kræve en meget bevidst politisk indsats at dæmpe op for den udvikling, der nu er sat i gang.

Statsministeren sluttede sit første indlæg med at sige, at vi naturligvis her i debatten har en ret og en pligt til at pege på de tendenser i udviklingen, som vi ikke kan og ikke bør acceptere. Heri er socialdemokratiet enig, og derfor har vi i denne debat ikke koncentreret os om tvivlsomme eksempler, men om tendensen i den debat, der har været om indoktrinering. Denne tendens til

syndebukketænkning mener vi ikke kan accepteres, hvis vi vil værne om demokratiet, åndsfriheden og tolerancen, og det vil socialdemokratiet.

Poulsgaard (FP):

Debatten her har vist, at der er interesse for sagen, og gud ske lov for det, og med den nidkærhed og forkærlighed, som har været vist fra venstre side i salen, er der nok grund til at sige, at debatten har været nyttig. Der er blevet skudt på fremskridtspartiet, vi skulle være sådanne nogle fæle, reaktionære fyre, der ville kvæle friheden. Vi er netop et frihedsparti, og vi ønsker ikke at kvæle nogen som helst frihed. Men vi ønsker en forældreskole, og det er også et svar til fru Ritt Bjerregaard, der sagde, at vi var med til at stemme for loven. Ja men vi vil ikke stemme for den skolelov, som fru Ritt Bjerregaard foreslog.

Til kommunisterne, som har udnævnt mig til chefilead for den borgerlige fløj, siger jeg tak for det. Jeg har på fornemmelsen, at jeg har flere arbejdere bag mig, end akademikerpartiet SF og det såkaldte arbejderparti, kommunisterne har.

Når så der bliver sagt her, at det, at jeg vil bevare kristendomskundskaben, skulle være det samme som at indoktrinere, kunne jeg nok have lyst til at spørge hr. Ib Nørlund: hvis man i Sovjetunionen ikke fik lov til at undervise i Marx, hvad ville der så ske? For det er nemlig det, der kendetegner de socialistiske stater. Til de partier her, der så smukt vil værne om friheden, vil jeg sige: prøv at tænke på den frihed, der er i de lande, I elsker at sammenligne jer med. Jeg har studeret den litteratur, og I ved lige så godt som jeg, at i de østeuropæiske lande er det kæft, trit og retning, hvis det er det nogen steder, så derfor er det absolut en falsk forestilling.

Vi har bygget dette samfund på den kristne kulturarv, og så skulle det være at indoktrinere at bevare denne kulturarv. Jeg har aldrig hørt magen til sludder.

Til undervisningsministeren vil jeg da gerne sige, at hun vist har fået noget lidt galt i halsen. Jeg sagde udtrykkelig i mit første indlæg, at jeg nægtede at tro på, at der var lærere, der ville forfølge børn, hvis forældre klagede til læreren. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg nægtede at tro på det, men